

ANALİZ /MELİK YASİN İPEK

EKİM 2026

BÖLGESEL SAVAŞLAR VE YENİ SİYASET ARAYIŞLARININ GÖLGESİNDE 2026 İSRAİL SEÇİMLERİ

www.insamer.com
info@insamer.com

İNSAMER
İNSANİ VE SOSYAL ARAŞTIRMALAR MERKEZİ

İsrail, 27 Ekim 2026 tarihinde gerçekleştirilecek olan parlamento (Knesset) seçimleriyle en kritik dönemeçlerinden birine girmektedir. Her ne kadar seçimlerin ertelenmesi gibi ihtimaller konuşulsa da yasal takvime uygun olarak yapılması planlanan bu seçimler, sıradan bir demokratik süreç olmanın ötesinde, İsrail'in 1948'de Filistinlilerin mülksüzleştirilmesi (Nekbe) üzerine inşa ettiği ve o günden bu yana Batı'ya pazarladığı sahte liberal demokratik maskesini koruyup koruyamayacağının ya da illiberal, otoriter ve teokratik bir rejime doğru kalıcı bir geçiş yapıp yapmayacağının nihai referandumu olarak değerlendirilmektedir. Ekim 2023'te yaşanan "Aksa Tufanı" ve ardından Gazze, Lübnan ve İran cephelerinde genişleyen çok boyutlu savaşların gölgesinde yapılacak olan bu genel seçim, İsrail toplumunun güvenlik algısında, sivil-asker ilişkilerinde ve siyasi aidiyetlerinde yaşanan derin fay kırıklarını eşine rastlanmamış bir şekilde gün yüzüne çıkarmaktadır.

Bu derin krizin arka planını ve siyasi aktörlerin manevra alanlarını tam manasıyla anlayabilmek için, öncelikle İsrail'in siyasi krizlerini üreten seçim sisteminin özelliklerini incelemekte fayda var. İsrail'in nispi temsil sistemine dayalı siyasi yapısında, 120 sandalyeli Knesset'te partiler tek başına iktidar olabilecek çoğunluğa ulaşamamaktadır. Tam da bu durumda hükümet kurabilmek için en az 61 milletvekilinin güvenoyunu almalı ve genellikle ideolojik tavizler üzerine inşa edilen kırılgan bir koalisyon mimarisi üzerine yapılanan bir siyasi manevralar dizini gerekmektedir. Mevcut durumda 38 siyasi partinin Merkez Seçim Komitesi'ne başvuru yaptığı ve seçim barajı olan %3,25'i aşarak meclise girmesi beklenen yaklaşık 13 partinin bulunduğu bu karmaşık tabloda, rekabet son derece kırılgandır. Birkaç bin oyluk kaymalar dahi devletin zirvesindeki dengeyi tamamen değiştirebilecek yetiye sahiptir.

2026 İsrail Seçimleri

İsrail'in 27 Ekim'deki seçimi, Gazze'deki soykırımdan ve Lübnan ile İran'daki savaşlardan bu yana yapılan ilk seçim. Başbakan Binyamin Netanyahu bir dönem daha iktidarda kalmayı hedefliyor.

Seçim günü:
27 Ekim

120
Knesset üyesi (milletvekili)

7,3 milyon
seçmen

61
hükümet kurmak için gereken sandalye sayısı

%3,25
seçim barajı

4
yıllık görev süresi
Başbakanlık için dönem sınırı yok

18
Oy kullanma yaşı

Kimler oy kullanabilir?

- Yahudi İsrailliler
- İsrail'in Filistinli vatandaşları
- İşgal altındaki Batı Şeria ve Doğu Kudüs'teki İsrailli yerleşimciler
- Yurt dışındaki İsrail vatandaşlarının çoğu

*SAKİNLER KUDÜS BELEDİYE SEÇİMLERİNDE OY KULLANABİLİR, ANCAK KNESSET SEÇİMLERİNDE KULLANAMAZ.

KAYNAK: AL JAZEERA, GOV.IL | 8 EKİM 2026

Al Jazeera / AJLabs infografiğinden Türkçeye uyarlanmıştır · CC BY-NC-SA

Görsel: Al Jazeera (2026), Israel's elections 2026 explained in maps and charts

Sistemin en temel çıkmazı ve bugünkü kutuplaşmanın ana kaynağı, tarih boyunca hiçbir siyasi partinin tek başına iktidar olabilecek yeterli sandalyeyle mutlak çoğunluğa ulaşamamış olmasıdır. Hükümet kurabilmek için gereken 61 milletvekilinin güvenoyunu alma zorunluluğu, iktidara yürüyen büyük merkez partilerini, mecliste yalnızca birkaç sandalyesi bulunan marjinal, aşırı dinci veya radikal milliyetçi küçük partilerin siyasi şantaj ve radikal taleplerine boyun eğmek zorunda bırakmaktadır. Bu matematiksel denklem, %10 ila %20 bandındaki kararsız seçmenleri ve barajı aşma mücadelesi veren küçük partileri, devletin zirvesindeki dengeyi tamamen değiştirebilecek kilit bir konuma yükseltmektedir.

Siyasi Çıkmazdaki Netanyahu ve Yeni Figür Gadi Eisenkot

Bu sistemsel kırılganlığın ortasında seçime hazırlanan ana aktörlerin başında, 7 Ekim 2023 krizinin ağır siyasi faturasını ödeyen Netanyahu ve merkez sağın geleneksel amiral gemisi Likud partisi gelmektedir. 2022 yılında sahip olduğu 32 sandalyeden günümüz anketlerinde 20 ila 23 sandalye bandına gerileyen Likud partisi, tarihinin en büyük siyasi krizlerinden birini yaşamaktadır. Hatta 7 Ekim olaylarında Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanlığı yapmış olan Tzachi Hanegbi gibi Likud'un merkezindeki tarihi figürler bile bu seçimde partiye oy vermeyeceklerini ilan ederek muhalefete yönelmiştir.

Tabanındaki bu tarihi çözülmeyi durduramayan Netanyahu, sadece 7 Ekim olaylarının siyasi ve istihbari sorumluluğundan değil; aynı zamanda hakkında devam eden rüşvet, yolsuzluk ve görevi kötüye kullanma suçlamalarını içeren üç ayrı ceza dosyasından kaçmak için iktidarda kalmayı varoluşsal bir zorunluluk olarak görmektedir. Olası bir yargılanma ve hapis cezasından kurtulabilmek uğruna devleti, yargı bağımsızlığını ve anayasal kurumları tamamen kendi şahsi çıkarlarına kalkan yapmaktan çekinmemektedir. Bu nedenle merkeze yaklaşmak yerine partiyi radikalleştirme stratejisini seçmiş, olası parti içi rakiplerini tasfiye ederek listeleri kayıtsız şartsız kendisine itaat eden figürlerle doldurmuştur. Netanyahu, azalan oy oranlarını toparlamak ve merkez sağa kayabilecek seçmeni kendi saflarında konsolide etmek amacıyla yoğun bir güvenlikleştirme ve popülist bir ikiyüzlülük siyaseti yürütmektedir.

İktidarın korku siyasetinin en çarpıcı örneği ise eylül ayı sonunda yaşanan Flydubai yolcu uçağı krizidir. Bir sivil havacılık olayı olan ve ortada somut bir terör veya bölgesel saldırı istihbaratı bulunmayan bu acil iniş vakası, Netanyahu yönetimi tarafından bilinçli bir şekilde köpürtülerek ulusal bir güvenlik alarmına dönüştürülmüştür. Hükümet yalnızca bu gibi eylemlerle sınırlı kalmamış Genelkurmay Başkanı Eyal Zamir seçimlerin "dış etkilerden bağımsız" yapılmasını

sağlamak için birliklerin teyakkuza geçirildiğini açıklamıştır. Bu da ülkenin ne denli kalıcı bir olağanüstü hal rejimine sürüklendiğini kanıtlamaktadır. Bu hamledeki temel psikoloji, seçmeni sürekli bir varoluşsal tehdit ve tehlike altında hissettirerek, devleti içten ve dıştan kuşatılmış gibi göstermek ve böylece 7 Ekim olaylarıyla paramparça olan "Bay Güvenlik" imajını suni krizlerle yeniden inşa etmektir.

Netanyahu şahsi siyasi bekası ve yargı dosyalarından kaçış için anayasal kurumları yıpratmayı göze alan kutuplaştırıcı bir profil çizerken; rakibi Gadi Eisenkot, sivil siyasetçilere güvenin sıfırlandığı bir toplumda Gazze'de kendi oğlunu kaybetmenin getirdiği arka planla hareket eden, kurumsal aklı ve askeri rasyonaliteyi temsil eden birleştirici bir figür olarak öne çıkmaktadır. Eski Genelkurmay Başkanı Gadi Eisenkot'un liderliğindeki Yashar partisi merkez ve merkez sağ siyasette yeni bir hegemonya merkezi olarak hızla yükselmektedir. İsrail toplumunun ordu kurumuna duyduğu köklü güveni arkasına alan Eisenkot, sahici askeri mirasını merkeze koyarak Likud'u anketlerde geride bırakmayı başarmıştır.

Merkez muhalefetteki bu toparlanma arayışı, dramatik taktiksel adımları da beraberinde getirmiştir. Nitekim Benny Gantz, partisinin seçim barajı altında kalarak kritik muhalefet oylarını ziyan etmemesi adına adaylıktan çekilmiş, böylece oyların Eisenkot'un şahsında güçlü bir alternatif etrafında konsolide edilmesinin önünü açmıştır. Eisenkot'un, 7 Ekim olaylarını araştıracak tam bağımsız bir devlet komisyonu kurulması yönündeki kararlı vaadi, eski siyasi elitleri tasfiye etmek isteyen geniş bir seçmen kitlesini etrafında toplamayı sürdürmektedir.

Öte yandan, geleneksel merkez sağın Likud içindeki erimesi, Netanyahu'nun etrafındaki siyasi kampın doğasını temelden değiştirmiş ve iktidar bloğunun kontrolünü İtamar Ben-Gvir, Bezalel Smotrich ve Ofer Winter gibi isimlerin başını çektiği radikal aşırı sağ cephenin eline vermiştir. On beş ila on yedi sandalye kazanması beklenen bu blok, artık marjinal bir unsur olmaktan çıkmış ve doğrudan ana akım devlet politikalarını belirleyecek güce erişmiştir. Bu radikal bloğun seçim manifestosu; Filistinlilerin tamamen sürülmesini öngören etnik bir tehcir planına, bağımsız bir Filistin devleti ihtimalinin kalıcı olarak yok edilip tüm bölgelerin ilhak edilmesine ve yüksek mahkemenin yetkilerini elinden alarak tamamen otoriter ve teokratik bir yönetim sisteminin kurulmasına dayanmaktadır.

Tüm bu siyasi aktörlerin stratejilerini şekillendiren ancak iç siyasette çelişkili bir biçimde ahlaki bir tartışma konusu olmaktan çıkarılan en temel mesele, Gazze'de ve Batı Şeria'da sistematik hale gelen Filistin soykırımı ve ağır hak ihlalleridir. Gazze'de on binlerce sivilin katledilmesi, altyapının kasten yok edilmesi, hastanelerin vurulması ve açlığın bir savaş silahı olarak kullanılması, aşırı sağ blok tarafından bir "zafer ve devletin bekası" söylemi olarak meşrulaştırılmaktadır.

İsrail seçmeninin büyük bir kısmı ve merkez partiler açısından ise bu soykırım gerçeği, vicdani bir hesaplaşmadan ziyade uluslararası arenada yaşanan yalnızlaşma, Uluslararası Adalet Divanı'ndaki yargılamalar ve Batı'daki prestij kaybı ekseninde "stratejik bir hasar" olarak okunmaktadır. Merkez partiler İsrail'in sarsılan küresel imajını onarabilmek için iktidar değişimi talep ederken; iktidardaki aşırı sağ blok soykırımı sadece Gazze ile sınırlı kalacak bir operasyon değil, devletin tüm sınırlarında uygulanacak kalıcı bir etnik temizlik politikasının "meşru" aracı olarak kullanmaktadır.

Batı Şeria'da yaşanan devlet destekli şiddet, ev yıkımları, rutin yaşamı felç eden sözde güvenlik uygulamaları ve askeri baskınlarla adım adım Gazze'de yaşanan yıkımın bir başka versiyonu uygulanmak istenmektedir. Ancak Batı Şeria'daki yaklaşık 700 bin Yahudi yerleşimcinin varlığı, bölgeyi Gazze gibi tamamen yerle bir etme planlarını İsrail açısından çok daha karmaşık bir çıkmaza sürüklemektedir. Bütün bu yaşananları özetlemek gerekirse; yıkım, soykırım ve savaş suçları, aşırı sağın sözde büyük İsrail hedefinin kanlı bir aracına dönüşmüştür.

İsrail Vatandaşı Filistinli Arapların Kilit Rolü

Aşırı sağın devleti dönüştürme vizyonunun önündeki en büyük matematiksel ve stratejik engel ise İsrail vatandaşı Filistinlileri temsil eden, Mansur Abbas liderliğindeki Ra'am partisi ile Hadaş, Ta'al ve Balad partilerinden oluşan Ortak Liste bloğudur. Arap seçmenlerin sandığa giderek mecliste 11 veya 12 sandalyelik bir temsil elde etmesi durumunda, Netanyahu liderliğindeki sağ bloğun 61 sandalyeye ulaşması imkânsız hale gelecektir.

Bu matematiksel tehdidi bertaraf etmek isteyen aşırı sağ blok, eylül ayı sonlarında Merkez Seçim Komitesi üzerinden ağır bir hukuki zorbalığa başvurmuş ve Arap partilerinin ve önde gelen liderlerinin seçimlere katılmasını fiilen yasaklama kararı aldırmıştır. Yüksek Mahkeme nihai kararını bu yasağın iptali yönünde verse de bu siyasi tasfiye operasyonu, aşırı sağın Arap oylarını silerek yapay bir meclis çoğunluğu oluşturma ve devleti ele geçirme yönündeki en tehlikeli seçim mühendisliği adımıdır.

İsrail vatandaşı Filistinlilerin bu engelleri aşarak göstereceği seçmen refleksi, sadece kendi temsil haklarını korumakla kalmayacak, aynı zamanda Netanyahu'nun siyasi kaderini ve devletin gelecekteki ideolojik yönelimini tayin edecek nihai belirleyici güçlerden biri olacaktır.

Sonuç

Tüm bu siyasi harita, anket verileri, güvenlikleştirme stratejileri ve hukuki tasfiye çabaları bir araya getirildiğinde, İsrail'in tarihi bir kırılma noktasından geçtiğini ifade etmek yanlış olmayacaktır. Kuruluşundan bu yana devletin yargı bağımsızlığı, ordu-siyaset dengesi gibi temel kurumları üzerinde işgalin, tehcirin ve apartheid (ayrımcılık) rejiminin yürütücüsü olan Siyonist aktörler arasındaki asgari iç mutabakat bugün tamamen çökmüştür. Bu anayasal kurumlar artık bir uzlaşı zemini değil, siyasi aktörlerin birbirini yok etmek ve devleti kendi ideolojilerine göre baştan yaratmak için kullandığı birer çatışma ve yıkım arenasına dönüşmüştür.

Bu açıdan bakıldığında önümüzdeki günlerde gerçekleşecek seçimler, kesinlikle yalnızca bir liderlik değişimi tartışması değil; bizzat devletin kimliğinde yaşanacak köklü ve geri dönülemez bir değişim savaşıdır. Bir yanda, Netanyahu'nun kendi adli davalarından kurtulmak ve siyasi bekasını sağlamak uğruna radikal sağa teslim ettiği İsrail'i seküler ve demokratik iddialarından bütünüyle koparıp teokratik, otoriter, uluslararası hukuku tanımayan saldırgan bir yapıya dönüştürmeyi hedefleyen bir siyaset yer almaktadır. Öte yanda ise Eisenkot liderliğindeki merkez muhalefetin ve Amerika Birleşik Devletleri'nin desteklediği, İsrail'in işlediği savaş suçlarını, soykırımı ve işgal gerçekliğini diplomatik bir makyajla gizleyerek Batı nezdindeki eski normalleşme rotasına sokmayı hedefleyen "Bölgesel Mühendislik" ve restorasyon projesi bulunmaktadır. 27 Ekim akşamı sandıklar kapandığında ortaya çıkacak olan 61 sandalyelik meclis aritmetiği, bu varoluşsal kopuşun yönünü tayin edecektir.

Seçim sonrası İsrail'i bekleyen muhtemel senaryolar, ülkenin şimdiden kronik bir istikrarsızlık ve yapısal kriz sarmalına hapsolduğunu göstermektedir ki söz konusu senaryoları şu şekilde sıralayabiliriz:

- Kilitlenme ve Geçici Hükümet: Muhalefet veya Netanyahu bloğunun tek başına 61 sandalyeye ulaşamaması durumunda, Netanyahu geçici başbakanlık görevini sürdürecek ve ülke altı ay içinde yeniden seçime gitmek zorunda kalacaktır.
- Aşırı Sağın Yükselmesi: Genç seçmen arasındaki radikalleşmenin sandığa yansımasıyla Ben-Gvir çizgisi Likud tabanını tamamen emecek, parlamentodaki ağırlığını artıracak ve merkez partileri tamamen marjinalleştirecektir.
- İkinci Tur Seçimleri ve Azınlık Hükümeti: Eğer seçim kilitlenir ve altı ay sonra ikinci bir seçime gidilirse, Siyonist muhalefet üzerindeki kritik bir tabu kırılacaktır. Netanyahu'nun sonsuz geçici başbakanlığını engellemek adına muhalefet, Mansur Abbas'ın Birleşik Arap Listesi (Ra'am) ile doğrudan ittifak kurma veya onlardan dışarıdan destek alma meşruiyetini kabullenecektir.

Sonuç olarak İsrail sandığa giderken sadece yeni başbakanını belirlemeyecek; devleti radikal aşırı sağa teslim eden kalıcı bir otoriterleşme ile Filistinlilere yönelik sistematik baskı ve işgali sürdürürken yalnızca Yahudilere hizmet eden apartheid statükosuna dönmeyi vaat eden bir restorasyon cephesi arasında tarihi bir seçim yaparak bizzat devletin rejim karakterini oylayacaktır. İsrail'in kendi içindeki sömürgeci toplumsal sözleşmesinin feshedildiği, soykırımcı ve radikal zihniyetin maskelerini tamamen atarak merkeze oturduğu bu yeni yapısal gerçeklik karşısında yanıtlanması gereken en hayati soru şudur:

"İsrail toplumunun kendi içinde yaşadığı bu köklü dönüşüm ve radikalleşme, sadece iç dengeleri değil, bölgenin geleceğini de nasıl bir ateşe sürükleyecek?"

Yaklaşık 80 yıllık İsrail tarihine geniş bir pencereden bakıldığında, geldiğimiz bu kırılgan ve her türlü ihtimale gebe olan siyasi karmaşanın içerisinde bu sorunun cevabı İsrail'in bölgesel izolasyonunun derinleşmesi ve çatışmaların kalıcılaşması ihtimalinde yatmaktadır. Netanyahu ve onun etrafında kümelenen radikal bloğun sandıktan galip çıkması halinde İsrail'in; olabilecek tüm diplomatik köprüleri tamamen yıkacak bir siyaset gütme ihtimali mevcuttur. Öte yandan bu radikalleşme yalnızca diplomatik ilişkileri dondurmakla kalmayabilir, haritadaki fiziksel sınırları da şiddet yoluyla yeniden çizebilir.

İktidarın temel siyasi ajandası, iç siyasetteki gücünü konsolide etmek ve yargısal süreçleri askıya almak amacıyla bölgesel savaş halini sürekli aktif tutmaya dayanmaktadır. Bu stratejinin bir parçası olarak, İsrail ordusunun Güney Lübnan'da ve Suriye sınırında "güvenlik gerekçesiyle" fiili olarak oluşturduğu tampon bölgeler, geçici askeri tedbirler olmaktan çıkıp kalıcı olarak ilhak edilmiş yeni savaş cephelerine dönüşmektedir. Buna ek olarak, Filistinlilerin tarihi topraklarından tamamen sürülmesini (tehcir) hedefleyen sistematik insansızlaştırma planları, sadece Gazze'yi değil, adım adım Batı Şeria'yı da kapsayacak şekilde topyekûn bir etnik temizliğe dönüşebilir. Ürdün Vadisi'nin ve Batı Şeria'nın fiili ilhakı ile desteklenen bu tehcir politikası, Ürdün ve Mısır gibi komşu devletlerle olan barış anlaşmalarını çökme noktasına getirebilir, bölgedeki tüm diplomatik güvenlik ağlarını ortadan kaldırabilir.

www.insamer.com